

Zé Eduardo Unit

Dia: Dissabte 5 de març de 1988

Hora: 10,00 de la nit

Lloc: Cercle Cultural de la Caixa de Pensions de Granollers

El jazz sempre ha estat, un moviment musical molt trencador de motlles estètics. Quan penso que aquesta particular branca de l'art, va nèixer entre cadenes i repressions, per emular i estimular, la tant discutida i poc entesa llibertat, se m'obren els ulls, comprenent entre altres coses. I es que no ho em d'oblidar, el jazz es sinònim de lliure albir.

Sempre ha estat un corrent de l'avantguarda de totes les èpoques, ja que s'ha originat una mena de distanciament entre músics i afeccionats, al llarg de la història. Els compositors crean les bases per el futur, obrint nous camins per l'experimentació. L'aficionat, no sempre està d'acord amb aquesta posició, potser perque es massa conservador i tot el nou l'espanta. De tota manera, el fet que sortin petites contradiccions i mals entesos, no son res més, que una espurna sense importància, en la grandiositat de l'univers.

Abans de tirar endavant, fem un petit parentesi, per fer un crit d'atenció als organitzadors, perque prenguin consciència de la importància que té, penjar amb molta antelació els retols propagandístics, perque malauradament, jo vaig ser un de tants, que s'en va enterar a última hora, per la seva deficient distribució. D'això vaig a parar, que al Cercle hi havia poc menys de mitja entrada, i es clar, això no satisfà a ningú.

Tornant al que apuntavem abans, Ze Eduardo amb el seu "Unit", esta en aquesta línia d'esmicolador de vells estils, per xuclar el nèctar que li sigui necessari, obrint la porta de la seva inspiració a nous ritmes, que ara per ara és fan molt difícils, però que s'oposo, seràn la base del jazz en un futur.

Obertament, i amb tota la sinceritat que em brolla del cor, tinc que dir que a mi, aquesta barreja de sons, o la comprenc o no (m'entra o no), ja que no puc analitzar, fil parranda, amb tota la precisió que caldria, un tipus de

tragiis nēurones, resulta ser molt freda i cerebral.

Tan mateix, jo no soc músic, soc un simple i senzill afeccionat al que tot això, de moment, se li fa molt gros i abrupte. De tota manera, no s'ha de perdre mai l'esperança, en la comprensió i degustació, d'aquesta ben singular música.

De tota manera, parlan concretament dels músics, podem dir que el millor va ésser el líder Ze, que amb el seu contrabaix, va fer una feina molt acurada, portant a bon port tots els temes de la vetllada. En certs moments, també pulsaba els teclats, amb no menys mestratge.

De destacar també, un dels bateries, Marc Miralta, que resulta ser un xicot molt actiu, ja que l'he vist en varies formacions, posant en evidència la seva gran versatilitat, al qual l'hi endevino un llarg i fructífer futur, fent un treball molt destacable i productiu, amb un sentiment abundantament exhuberant de força bategadora.

I l'altre element que no em voldria deixar, el saxofonista Eladio Reinón, que sense ser un gran virtuós, si que deixava entreveure una gran qualitat, amb una efectivitat fora de tot dubtem i uns solos molt polits i pulcrament ben construïts.

Si haguessim de destacar un tema, ho faria amb l'últim, un clàssic del "Be-Bop" de Miles Davis, que va servir per donar clara mostra, de les seves facultats i habilitats. Llastima que no va ésser fins al final, ja que la resta de peces del concert, per cert de collita pròpia, sincerament s'em van fer molt monotones i una mica feixuges d'empassar.

Aprofito l'avinentesa, per recordar, que el dia quinze del proper mes d'abril, tindrem entre nosaltres, un bon grup de "Blues", als anomenats "Big Chief".

Sort, salut i feina amics, i fins la propera.

Jaume SARAROLS